

Consciència de salvats

Romà Casanova, bisbe de Vic

La Quaresma és un temps de gràcia que ens porta a viure l'essencial. Per això és molt important que avivem la nostra consciència de salvats. Encara més si ens adonem que estem immersos en un pensament dominant que afirma que l'home sense Déu pot construir el món i la societat. Amb aquest pensament tenim el perill de l'autosuficiència: tot depèn de les nostres forces, les nostres capacitats, les nostres lleis, les nostres institucions. La ciència i la tècnica ja ens donen tot el poder per a fer un món millor. Aquesta és la vana autosuficiència de la persona humana. Una postura ideològica que va minant les realitats fonamentals com la família i la mateixa societat; un individualisme que porta al materialisme i a l'hedonisme; un pensament que mena a l'apostasia d'un poble, en altra hora cristià: molts no volen fer cristians els seus fills, perquè ells, encara que batejats, no són veritables cristians.

La mirada del qui té la fe cristiana en el seu cor mena a reconèixer que la persona humana, tot i ser bona per la creació, feta per les mans de Déu, està ferida a causa del pecat original. Tot i això, Déu mateix, per mitjà del seu Fill, redemptor nostre, fa possible arrencar l'home del poder del pecat i de la mort. Déu refà l'obra que el pecat havia desdibuixat. En la lluita per un món millor, Déu actua en el cor de les persones amb la seva gràcia alliberadora. Aquesta és l'experiència fundant del creient: viure la llibertat de la salvació en Crist. L'home no està sol en aquesta lluita; encara més, l'obra fonamental en el cor de l'home i en el món és de Déu.

Els cristians necessitem redescobrir-nos alliberats pel Senyor i enviats a dur aquesta bona nova de la llibertat. En nosaltres hi ha d'haver una veritable lluita, amb la força de la gràcia de Déu, contra el pecat. I això en la vida quotidiana. No podem pactar mai amb cap pecat. D'ací

neix la necessitat del sagrament de la confessió, que ens porta del penediment i a la conversió a Déu. L'alternativa que té el cristià és clara: o lluitem enmig d'aquest món contra el pecat i les seves conseqüències, o caiem en la dependència dels ídols: *Feu morir allò que en vosaltres és terrenal: immoralitat, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria* (Col 3,1). El materialisme i l'hedonisme són ídols fàcils que ens roben la llibertat. Fugim de la vida superficial i buida. Visquem la llibertat dels fills de Déu, salvats per Crist.

